

De geur van haar parfum – Yvresse – hing tussen de lakens. Ik hoorde het water in de douche neervallen en beeldde mij in dat ze zich aan het inzepen was, alsof ze het laatste restje van mijn DNA van haar lichaam poogde weg te spoelen. Ik voelde dat ik opnieuw naar haar verlangde. Ik glimlachte en draaide me op mijn andere zijde. Bij die beweging werd ik gewaar dat mijn hoofd zwaarder woog dan enkele uren geleden. Ik zonk weg in een ochtendslaapje, de rode cijfers op het plafond hielden zich klaar om de sprong naar 07.00 te maken.

Amper enkele minuten later schoot ik abrupt wakker omdat Els een bellend mobieltje tegen mijn linkeroor hield. Ergerlijk. Ik nam het platte toestel van haar over en bekeek het schermje: ‘Pdkbrg’.

‘Goedemorgen, meneer Van Bellingen. U spreekt met Joseph Visart de Bocarmé, procureur des Konings van Brugge. Hebt u het nieuws al gehoord?’ De beller liet bewust enkele seconden stilte vallen. ‘Ik stoor u toch niet tijdens andere boeiende bezigheden op deze fijne vakantiedag? Ik weet dat journalisten een druk leven leiden.’

Ik kon de humoristische prikjes van Visart de Bocarmé niet altijd pruimen, er zat meestal een dubbel en venijnig randje aan.

‘Ook een fijne zevende dag, meneer de procureur. Natuurlijk stoort u niet, al dacht ik dat godvrezende heren op deze dag vromere bezigheden hadden dan zich met de ranzige kantjes van de mensen te moeten inlaten.’ Visart de Bocarmé stond bekend als een notoire katholiek, een CD&V-benoeming, hoewel hij daar bepaald niet graag aan werd herinnerd.

‘Beste Jan Van Bellingen, als syndicus van het Brugse persgild en dus de eerste onder de Brugse journalisten, weet u vermoedelijk wel dat in ons ambtsgebied de hele dag missen worden opgedragen. Ook op zaterdagavond kan elkeen zijn kerkelijke plichten vervullen.’ Jan hoorde de procureur diep snuiven. ‘Maar ik bel u niet om u deze informatie, die ook voor u nochtans zeer nuttig en heilzaam zou kunnen zijn, door te geven. Ik zal het kort houden, want ik ben onderweg en straks moet ik nog naar het *Te Deum* in de kathedraal. U misschien ook?’

Ik realiseerde me dat het 21 juli was, de Nationale Feestdag, maar een Belgische eredienst stond niet op mijn programma. De hand van Els gleed langs de binnenkant van mijn rechterdij omhoog. Ik sperde mijn ogen wijd open en voelde de spanning toenemen.

‘Ik wou u enkel bevestigen dat het lichaam in de wagen langs de Elizabetlaan in Duinbergen wel degelijk dat van volksvertegenwoordiger Jacques Dewaele is.’ De procureur wachtte. Hij hield ervan journalisten als likkebaardende honden te laten hunkeren naar zijn onthullingen. ‘Uit uw stilzwijgen leid ik af dat u nog niet op de hoogte bent? Vreemd. U zult uw relaties met de Knokse brandweer toch beter moeten soigneren.’

Ik slikte. Ik was inderdaad geschrokken van de mededeling. Bovendien was de hand van Els nu op een heel cruciaal plekje aangekomen. Ik voelde de begeerte in mijn lichaam oplaaien en dat stelde ook zij met pretoogjes vast. Zeer tegen mijn zin duwde ik haar hand weg en ging rechtop zitten. Met een grimas wees ik naar mijn telefoontje en gebaarde ik Els om mij mijn notaboekje en een balpen aan te reiken, plus mijn bril. In een handdoek gedraaid stond ze op en gaf me wat ik vroeg. Wat is ze mooi, realiseerde ik mij nog maar eens toen ze heupwiegend terugging naar de badkamer.

‘Dat is een interessante tip, meneer de procureur. En ik moet u bekennen dat ik inderdaad nog niets heb gehoord. Ik verbleef tot enkele minuten geleden in een andere, betere wereld ...’

‘Bespaar mij de details. Ik kan mij genoeg voorstellen bij uw activiteiten de ochtend na een zaterdagnacht.’ Visart de Bocarmé kende mijn reputatie van nachtbraker. Ook de verhalen over mijn amoureuze escapades waren hem ongetwijfeld al ter ore gekomen. Brugge is een klein stadje, wemelend van roddelaars en gefrustreerden. ‘Wat ik u sec en feitelijk wil meegeven, is dat vanochtend vroeg een ongeval heeft plaatsgevonden op de weg tussen Knokke en Heist. De wagen is met hoge snelheid tegen een verlichtingspaal geknald. In het voertuig zat één persoon. Op basis van verschillende elementen kunnen we stellen dat het om het verkoelde lichaam van politicus Dewaele gaat. Naast de politie en de brandweer van Knokke heeft een wetsdokter al een eerste onderzoek verricht. Ook de korpschef van de zone Knokke-Damme is onderweg naar de noodlottige plaats, waar trouwens al vaker zware accidenten gebeurden. U begrijpt dat we dit ernstig en sereen aanpakken. Daarom rijd ik er nu naartoe.’

Ik voelde hoe mijn gezonde, fitte hersencellen hun verdoofde, moeizaam ontwakende collega’s in sneltempo aan het verdringen waren. De bekende nieuwsdrang haalde het van mijn *goesting* om te blijven liggen. Zelfs de lust was uit mijn lijf weggeëbd, tot ongenoegen van Els. Ik zag in het tegenlicht hoe zij zich traag aankleedde, bijna sensueel. Over een kwartiertje zou ze wakkere Bruggelingen bedienen in hun verlangen naar ovenverse pistolets in de beste bakkerij van de stad. Een rechtenstudente met pit, die her en der bijkluste om haar iets te dure levensstijl te kunnen financieren. Zonder gêne deelde zij, soms voor enkele weken, het bed met mij, een ruim dertig jaar oudere man. ‘Maar ik word niet verliefd op jou’, zei ze toen nog. ‘Ik ook niet op jou’, reageerde ik altijd. ‘Alleen maar een klein beetje.’

Die gedachten dansten door mijn hoofd, tegelijk concentreerde ik mij op de vragen die ik moest stellen aan de hoge magistraat.

‘Wat is de oorzaak van het ongeval, meneer de procureur?’

‘Daar is het nog te vroeg voor, het onderzoek is pas gestart.’

‘Reed hij te snel? Had hij gedronken?’

‘Nog eens, meneer Van Bellingen, daarvoor is het nog allemaal veel te vroeg.’

‘Waar kwam Dewaele vandaan en waar ging hij heen?’

‘Alstublieft vriend, al eens gehoord van privacy? Zeker in dit geval.’

‘Waren er getuigen?’

‘Dat is de politie aan het uitpluizen. In uw geval zou ik nu maar vlug uit bed stappen en een persberichtje maken voor Belga. Als u zich haast, haalt uw bericht nog het ochtendnieuws van 8 uur. En dat is altijd meegenomen, niet?’ Opnieuw een plaagstoot. Visart de Bocarmé wist dat ik soms in geldnood zat. Elk *hot* nieuwsbericht dat ik aan verschillende media kon slijten, dikte mijn karige inkomen aan. ‘Vergeet ook niet uw collega’s te verwittigen, ik heb geen tijd om iedereen te bellen.’

‘Als die bastaards van de belastingen me niet blijven bestellen’, repliceerde ik. De procureur leek te grinniken, hij was op de hoogte van mijn jarenlange guerrilla tegen ongeveer alle belastingdiensten van dit apenland.

‘Ik hoor u waarschijnlijk nog, vandaag of morgen. Nog een mooie dag.’ Ik kribbelde haastig iets neer.

Ik hoorde hoe Els de deur van mijn appartement opende.

‘Tot binnenkort nog eens!’, riep ze.

‘Ja. Oké.’

‘Was dat het dan? Je vraagt niet eens om een zoen!’

‘Sorry, schatje, ik heb het nu te druk. Ik moet snel iets doorsturen.’ De deur plofte dicht. Aan de klap voelde ik dat ze ontstemd was. Ze zou niet de eerste vrouw zijn die boos op me was. Soms ging ik te nonchalant met hen om. Maar ze moesten dat toch begrijpen, suste ik mijn geweten. Mijn werk ging voor.

Niettemin liep ik naar het raam dat uitgaaf op de Augustijnenrei.

Ik stak mijn hoofd naar buiten en wou haar naroeven op het moment dat ze de Hoedenmakersstraat zou inlopen. Maar de benedenbuur keek van op zijn terras bestraffend naar mijn halfnaakte lichaam. Ik hoorde hem denken: *vetzak*.

Jacques Dewaele dood. Dat werd groot nieuws in Brugge en de rest van West-Vlaanderen. Ik *floekte* mijn pc aan, haalde een glas en vulde het met ijskoude melk. Dat gaf mij stevast kracht na een vermoeiende nacht. Ik begon te typen. Mijn eigen geheugen, enigszins geholpen door Wikipedia en Google, volstond om snel de gewenste biografische gegevens toe te voegen aan het bericht van Dewaeles overlijden.

Hij was een 32-jarige econoom uit Brugge en werd twee jaar geleden verkozen tot volksvertegenwoordiger. Hij maakte al goed vijf jaar deel uit van de gemeenteraad van de Breydelstad. Intelligent en ambitieus. Vlotte redenaar en scherpe debater. Sportief en een doortastende volhouder. Liberale stamboom met veel rijke connecties. Gescheiden en kinderloos.

Dewaele was ook knap in de letterlijke betekenis. Deze info stuurde ik niet door. Ik verzweg tegelijk dat hij een echte *womanizer* was. Met zijn gouden lokken werd hij soms als ‘de blonde god van de blauwen’ omschreven. Hij was niet enkel een aanhanger van blauw in de politieke betekenis, Dewaele supporterde ook fervent voor Club Brugge en was zelfs lid van de Algemene Vergadering. ‘Flauw-zwart’, fluisterde ik bij het verwerken van dat laatste gegeven in mijn stuk.

‘Hallo, eindredactie? Correspondent 122 hier. Ik heb zopas een dringend bericht doorgestuurd. Kamerlid Dewaele heeft zich in de vroege uurtjes onzacht tegen een boom geparkeerd.’

‘Oei, wat erg’, repliceerde de ongetwijfeld onervaren kerel die op een vroege feestdagochtend de binnenkomende nieuwsfeiten op het Belgamet moest plaatsen.

‘Heel erg, inderdaad. Soit. Ik zorg later op de dag nog wel voor een update met reacties en nog meer feitelijkheden. Zwier dit bericht alvast op het net. Bedankt.’

Ik wachtte niet op zijn antwoord. Het was 7.50 uur en ik wilde het extraatje dat ik kon verdienen via het radionieuws niet laten liggen. De eindredacteur op de VRT antwoordde dat hij het er misschien nog in zou krijgen. ‘Want er is toch amper nieuws.’

‘Gelukt! Bingo’, feliciteerde ik mezelf toen ik de nog natte douche instapte en de hoofdpunten van het nieuws op Radio 1 hoorde. De dood van Dewaele was het tweede item, na het nieuws over de verklaring van de Amerikaanse buitenlandminister Hillary Clinton over een aanslag in het Midden-Oosten. De nieuwslezeres zei ook iets over een brandje in een opslagplaats van het Brusselse Justitiepaleis, vermoedelijk het werk van krakers of vandalen. Daarna volgde een rist sportberichten. Nog geen Belgisch voetbal, de competitie begon pas over een week.

Ik maakte een virtuele checklist terwijl ik me droogwreef. Maar eerst stuurde ik een sms’je en een mail naar mijn collega’s, mijn plicht als perssyndicus. Daarna wou ik informatie en reacties proberen te sprokkelen bij de brandweer, de flikken en enkele vrienden. De hypocrisie zal weer zegevieren, bedacht ik. Partijgenoten en tegenstanders zullen Dewaele lof toezwaaien en hem de hemel in prijzen. Terwijl ze eigenlijk stilletjes jubelen om het wegvallen van een geduchte concurrent. Bah, politiek.

Ik besloot me niet achter mijn pc te nestelen, maar een boterkoek te halen. Ik had trek in zoetigheid en bij de bakker vernam ik dikwijls boeiend Brugs nieuws. Bovenal zag ik dan ook Els nog even, die me, gekleed in een sexy schortje, opwindend zou aankijken en onschuldig zou vragen wat ik nodig had.

Bijtend in de zoete lekkernij stapte ik naar mijn BMW die twee straten verder en veertig centimeter verkeerd geparkeerd stond.

Ik had besloten om naar zee te rijden. Ik heb het schijt aan journalisten die nieuws proberen te maken achter hun pc, hield ik stagiairs altijd voor.

‘Erg hé, van Jacques Dewaele’, zei een stem achter mij toen ik het autoportier openduwde. De kranige tachtiger stond daar bijna elke dag te kijken naar wie passeerde, meestal met een pijp in zijn mond, lichtjes leunend tegen de muur naast zijn voordeur. Nu en dan gaf hij ongevraagd zijn mening over allerlei gebeurtenissen in deze doldraaiende wereld.

‘U weet het al? Inderdaad. Dat is veel te jong om dood te gaan. Zo dom ook.’

‘Dat kan toch niet, meneer Van Bellingen. Zoek dat maar *ne keer* uit. En dat op de Nationale Feestdag!’

Ik stapte in en reed weg met dat bevredigende gevoel dat journalisten ervaren wanneer ze merken dat hun nieuwsbericht door mensen wordt opgepikt en becommentarieerd. Het zweemt naar macht.

De binnenstad ademde op dat ogenblik rust uit. Veel mensen lagen nog te soezen, de winkels waren dicht, de duizenden bustoeristen moesten nog arriveren. Alleen de vaste flitspalen blijven alert, bedacht ik.